

κι εις τό μπορείς γι' αγάπη μου δε θέλεις λείψεις, κρίνω.
Δεν πρέπει να σου ξαναπώ τα πάθη μου ο καημένος·
θωρείς με αφού τα βάσανα πώς είμαι καμωμένος.

ΦΡΟΣΥΝΗ

Άγωμε, γιε μου, στο καλό και γίνεται η δουλειά σου.
Γοργό γοργό από λόγου μου θες δεις την πεθυμιά σου. 400

ΓΥΠΑΡΗΣ

Αφήνω σου πολλή ζωή το λοιπονίς ωστόσο.

ΦΡΟΣΥΝΗ

Άμε καλώς κι απόκριση με γδέχου να σου δώσω.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΦΡΟΣΥΝΗ, *μοναχή.*

Κρίνω κι αν εκατέχασι οι άντρες οι καημένοι
τω γυναικώ την όρεξη καλά, καθώς τυχαίνει,
πως λίγ' ηθέλασι βρεθεί την σήμερον να κλαίσι 405
κι ανέγνωρες κι αλύπητες τσι κόρες τως να λέσι·
μηδέ με τόσα κλάηματα να τσι παρακαλούσι,
μα παρακάλια από κεινώ λυπητερά ν' ακούσι.
Γιατί δεν είναι μηδεμιά σ' όλη την οικουμένη
μ' άντρα να μη λιγώνεται να 'ναι συντροφιασμένη· 410
και να μην έχει πεθυμιά χίλιοι να τη θωρούσι,

χίλιοι να την παινούσινε και να την αγαπούσι.
 Γιαύτος θωρείς πως κάθονται κι ολημερνίς κτενίζου
 την κεφαλή και με τσ' αθούς τσ' όμορφους τη στολίζουν
 και ζαφορίζου τα μαλλιά και δαχτυλιδωμένα 415
 τα κάνου κι απομένουσι με τέχνη σοθεμένα
 τριγύρου του κουτέλου τως· κι είναι πολλά εγνοιασμένες
 να 'χουσι τσ' ασκημάδες τως πάσ' ώρα σκεπασμένες·
 νίβγουνται, κοκκινίζονται και μοσκολαντουρούνται,
 με τέχνη βγάνου τη μιλιά, με τέχνη απιλογούνται, 420
 με τέχνη τα ματάκια τως τα πλουμιστά γυρίζου
 κι όλες γυρεύγου την καρδιά τ' αθρώπου να φλογίζου·
 σιγανοπορπατούσινε και σιγανογελούσι
 και να τσι συντηρούσινε τα μάτια προσκαλούσι.
 Δείχνουσι μέρος τω βυζιό και κάτω τ' αστραγάλου 425
 και χάρη τση πορπατηξάς δίδουσι και του ζάλου.
 Και αν ήτο μπορετό ντωνε στη γη να μην πατούσι,
 μα στον αέρα να 'χουσι φτερούγες να πετούσι,
 μετά χαράς το κάνασι για να μπορού ν' αρέσου
 των κοπελιάρων όλωνώ. Μηδέ ποτέ να πέσου 430
 μπορούσι σε χειρότερη πρίκα και καχοσύνη
 και μεγαλύτερο καημό καθώς την ώρα κείνη
 απού γνωρίζουσι το πως γυναίκα βρίσκειτ' άλλη
 να τσι περνά στην ομορφιά κι εις τα περίσσα κάλλη·
 γή τότες, όντε βλέπουσι τσ' άντρες και τσι μισούσι 435
 και πως το πρόσωπό ντωνε να βλέπου δεν ψηφούσι.
 Μα τούτη ντως την πεθυμιά, την όρεξη και γνώμη
 με χίλιους τρόπους να κρατού χωστή γυρεύγου ακόμη
 κι η φύση τωνε να 'ναι αλλιώς· γιαδαύτος πορπατούσι

τόσα πολλά περήφανες και δείχνου πως μισούσι 440
 τ' αγαφτικού τως τη μιλιά και τη θωριάν ομάδι
 δείχνουσι με σκληρότητα και βάνου τζι στον Άδη.
 Μ' αν εφρονέφασι κι αυτοί ν' αλλάξουσι δαμάκι,
 τσι κορασές δειν ήθελες να πιούσινε φαρμάκι·
 δει τζ' ήθελες να τσ' ακλουθού, δει τζ' ήθελες να κλαίσι 445
 και να 'χου λύπηση σ' αυτές λυπητερά να λέσι·
 τα χάδια να σχολάσουσι, ν' αφήσου τα περίσσα
 κι ως μερωμένες αγελιές να πορπατούσιν ίσα·
 και μέρα νύχτα του ταυριού ξοπίσω να μουγκίζου
 και των αντρώ την απονιά την άμετρη να βρίζου. 450
 Κι εγώ γυναίκα βρίσκομαι κι ωσά γυναίκα γνώθω
 σε μιας γυναίκας λογισμό πόσα μπορεί τον πόθο.
 Αν πορπατεί γή αν κάθετα γή αν είναι κοιμισμένη
 βρίσκεται με τον έρωτα πάντα συντροφιασμένη·
 κι όσες φορές στραφούσινε τα μάτια τση να δούσι 455
 κιανένα νιο, τόσες φωτιές τα μέλη τση γροικούσι·
 κι όσες θωρεί το γέλιο ντου γή ακού του το τραγούδι
 τόσες στο στήθος τση πληγές πάντα του ο πόθος δούδει.

Τέλος της πρώτης πράξης

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΦΡΟΣΥΝΗ, μοναχή.

Απής με λόγια δε μπορώ, τάσσω σου, στο Θεό μου,
 ν' ανακατώσω πάλι αργά για σε τον κουνενό μου.
 Α δε σε κάμω ν' ακλουθάς του Γύπαρη αποπίσω 255
 σαν προβατίνα του κριού, στον κόσμο πλιο μη ζήσω.
 Τούτη θωρεί τον το φτωχό πως τόσα πεθυμά τη
 και πως ογιά γυναίκα του βλογητική ζητά τη
 γιαύτος πως δεν παντρεύεται λέγει και χάιδια κάνει,
 μα 'γώ θαρρώ στον κουνενό μαζί κουκιά να βάνει 260
 κι οι μέρες να τση φαίνονται πως είναι χρόνοι τράντα
 κι οι μήνες πλια παρά 'κατό ώστε να σμίξει μ' άντρα.

Εις τούτο προβαίνει ο Γιαννούλης.

Μα εδώ θωρώ τον κύρη τζη· τά λέγει θα γροικήσω
 κι ύστερα για την κουζουλή τούτη θα του μιλήσω.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ και ΦΡΟΣΥΝΗ

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ

Τάχα και να κατέβηκε εδώ στη βρύση κάτω 265
 η γαίγα που μου ξέκοψε κι έφυγ' εκ το μητάτο;
 Μα 'δώ δε φανερώνεται. Καλέ, κι είντα να γίνει;
 Οι λύκοι τρώσι μού τηνε στα δάση ανέν ξωμείνει.
 Μα τη Φροσύνη συντηρώ και θα τήνε ρωτήξω

κι αν τύχει από του λόγου τση πού διάβη να γροικήξω. 270
 Είδες, Φροσύνη, μιαν κουρνή αίγ' απού μου 'χε φύγει
 εκ το μητάτο σήμερο;

ΦΡΟΣΥΝΗ

Γείς λύκος τήνε πνίγει.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ

Αρμήνεφέ μου 'ς ποια μερά βρίσκεται για να σώσω
 κι αν είν' ακόμη ζωντανή, μπορεί να τη γλυτώσω.

ΦΡΟΣΥΝΗ

Δεν εϊ' μακρά και γλάχησε στο σπήλιον αποπάνω. 275

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ

Κι είντα λογιάζεις; ζωντανή τάχατες τήνε φτάνω;
 Μ' ας δράμω το λοιπονιθές κι αν τύχει σκias να φτάσω
 το κρες τση ακόμη αφάγωτο, να μην την ολοχάσω.

ΦΡΟΣΥΝΗ

Μηδέ γλακάς, μηδέ γλακάς κι εμασκαρεύτηκά σου·
 μα 'γώ δεν είδα σήμερο κιανένα από τα ζα σου. 280

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ

Οι λύκοι δεν αλλάσσουν τη γνώμη, σα γεράσου·
 γιαύτος κι εσύ δεν άφηρες τα κοπελίστικά σου.

ΦΡΟΣΥΝΗ

Γιαννούλη, 'ς τσι κακομοιριές τω γερατειών εμπήκα,
ζωή και διάξεσ άλλαξα και τά θυμάσαι αφήκα.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ

Αν ούλα, ούλα αφήκες τα, τον πόθο σκιας, Φροσύνη, 285
δε θες αφήσει ώστε να ζεις, θωρώ, σ' αληθοσύνη.

ΦΡΟΣΥΝΗ

Τον πόθο και την ερωτιά, Γιαννούλη μ' αδερφέ μου,
σα να μην είχα δει ποτέ σήμερα φαίνεται μου.
Οι χρόνοι και τα γερατειά την όρεξη μάς παίρνου,
τσι γνώμε μας αλλάσσουν κι άλλη ζωή μας φέρνου. 290

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ

Όστε απού να κρατεί τση γρες αδόντι στη μασέλα,
πάντα λογιάζει να 'ν' καλλιιά παρά κιαιμιά κοπέλα.

ΦΡΟΣΥΝΗ

Κατά τσι γράδες θες να πεις.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ

Όλες, μα την αλήθεια,
κρεμνάτε τα μετά χαράς τ' αντρός τα κολοκύθια.

ΦΡΟΣΥΝΗ

Θαρρείς, κι ογιατ' εγέρασες κι εσύ και τσ' αταξάδες 295
δεν άφηκες τσι πρώτες σου, πως είν' ετσά κι οι γράδες;

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ

Καλέ, δεν είσαι τόσα γρε. Δε με περνάς ποτέ σου
τρεις χρόνους. Αλλά δείχνει σου κι απού την πορπατέ σου.

ΦΡΟΣΥΝΗ

Κι εσύ 'σαι πλειότερου καιρού παρ' άνθρωπο στην Κρήτη
και μηδεσκιás στο στόμα σου δεν έχεις τραπεζίτη 300
κι εμένα λέγεις πλια καιρού πως είμαι παρά σένα,
απού κρατού τ' αδόντια μου σα να 'σα σιδερένα;
Σαράντα χρόνους πορπατώ, αμέ τα βάσανά μου
ασπρίσανε παράκαιρα, σα βλέπεις, τα μαλλιιά μου.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ

Ζιμιό άφησε τα βάσανα και πιάσ' τον πόθο πάλι 305
να δεις πώς ξαναανιώνουσι τα πρωτινά σου κάλλη.

ΦΡΟΣΥΝΗ

Σαν ξεραθεί ο βασιλικός, Γιαννούλη, δε γυρίζει
στην πρώτη ντου ομορφιά ποτέ, καλά και να μυρίζει.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ

Την αγκινάρα την ξερή εγώ 'δα να καρπίσει,

ωσά τζη βάλει την κοπρέ κιανείς να τη σκαλίσει. 310

ΦΡΟΣΥΝΗ

Τέχνη πολλή και δύναμη και προκοπή μεγάλη
θε να 'χει εκείνος ο γιωργός απού στο νου ντου βάλει
να ξανανιώσει τα παλιά, καινούργια να τα κάμει,
και μέρα νύχτα θα κοπιά χέρια και πόδι' αντάμι.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ

Έδε γιωργός απ' είχα 'σται να ξανανιώνω γράδες! 315
τ' αμπέλι σου εξανάνιωνα με τσι καταβολάδες!

ΦΡΟΣΥΝΗ

Η προκοσύνη σου η πολλή δείχνει σου εκ το ραβδί σου.
Έτοια δουλειά, βαριόμοιρε, δεν είναι για τ' ατζί σου.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ

Μηδέ θωρείς τα γέρα μου, μη βλέπεις τα μαλλιά μου,
μα τήρηξε την όρεξη απ' έχω στην καρδιά μου. 320

ΦΡΟΣΥΝΗ

Οι γέροντες κατέχω το πως όρεξη τσι σέρνει,
μα τίβετας η μπόρεση να κάμου δε τζι φέρνει.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ

Το κυπαρίσσι όσο γερά τόνον αδυνατεύγει

και το λιοντάρι πλειότερα στα γέρα του αγριεύγει.

ΦΡΟΣΥΝΗ

Κι άνθρωπος όσον πλια γερά, χάνεται η δύναμή του 325
κι όσο λιγότερα μπορεί πληθαίν' η γιόρεξή του.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ

Τούτα τα λόγι' ας πάφομε κι ας έρθομεν εις άλλο.
Πότες μ' αφήνεις μια φορά τα βούγια μου να βάλω
να βοσκηθού, Φροσύνη μου, στην αποκαλαμέ σου
με το πρεκάτσο σου κι εσύ και με τσι πλερωμές σου; 330

ΦΡΟΣΥΝΗ

Ως τοσεσάς να κείτουνται στο στρώμαν οι γιοχθροί σου
κι απού την τόσην αρρωστιά να μη μπορά γυρίσου.
Δεν είμαστε, Γιαννούλη μου, μπλιο μας για πελελάδες.
Κακά ταιριάζει ο έρωτας, ξεύρε, με τσι φαράδες.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ

Ακόμη δε μας ηύρασι τόσα πολλά τα γέρα, 335
να μηδέν κάνομε κι εμείς δυο αγώγια την ημέρα.

Εις τούτο θε να την αγχαλιάσει.

ΦΡΟΣΥΝΗ

Μη, μη, να ζήσεις, άφησ' με, μηδέ με κριματίζεις.
Άμε παρέχει κι άση με. Δε θέλω να μου 'γγίζεις.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ

Θυμήσου τσι ξεφάντωσης, τσ' ἐδίδαμεν ομάδι,
Φροσύνη, 'ς τούτα τα λαγκά κι εἰς τούτο το λιβάδι. 340

ΦΡΟΣΥΝΗ

Τση νιότης τσι ξεφάντωσης ποτέ σου μὴ θυμάσαι,
γιατί με πρίκα μοναχάς σε κάνου πάντα να 'σαι.
Εκεῖν' ἀπού μυρίζασι τότες ἐδὰ βρομοῦσι
καὶ τω γερόντω τσι φιλιές ὅλοι καταφρονόυσι.

Ζυγώνει ο Γιαννούλης.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ

Ὅ,τι κι αν κάμουσιν οἱ νιοὶ πρέπει να μὴν ἀρέσου 345
του κόσμου, μα στα γέρα τως σε σφάλμα ἀνέν και πέσου,
συμπάθιο να 'βρουσι ζιμιό 'ς πᾶς' ἄθρῳπο μπορούσι.
Ποιοι να περάσουν ἀποδώ, Φροσύνη, να μας δούσι
καὶ να μὴν πουν: «Ἀς χαίρουνται, γιατί ταχιά ἀποθαίνουν
καὶ τη χαρά που παίρνουσι τώρα κι αυτοὶ κερδαίνουν»; 350
Στο μισεμό, καθὼς θωρεῖς, εἴμαστε οἱ καημένοι
καὶ με χαρές ας πάγομεν στον Ἄδη φορτωμένοι.

ΦΡΟΣΥΝΗ

Μη μου σιμώσεις, λέγω σου. Εἴντα θέλεις να κάμεις;
Οἱ λύκοι τρων την αἴγα σου κι ἄμε να την ξεδράμεις.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ

Πάγω, μα δὲν το λόγιαζα ποτέ, κερά Φροσύνη, 355
να μὴ θυμάσαι μπλιο κι ἐμέ μιας ὥρας καλοσύνη.

ΦΡΟΣΥΝΗ

Θυμούμαι σου πάσα ταχιά κι ἀργά. Μα 'δὰ 'μαι γραία
καὶ τέτοια πράματ' ἄσκημα δε θε να κάμω πλέα.
Μα 'τσά και το θυμήθηκα, το Γύπαρη γαμπρό σου
για ποια 'φορμή δὲν τότες θες, Γιαννούλη, στο Θεό σου; 360

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ

Φροσύνη, ἐγὼ παρακαλῶ τέτοιο γαμπρό να κάμω.
Στην ψη μου, κι ἤθελα ἴδια 'δὰ να κάμομε το γάμο,
μα δὲν κατέχω να σου πω για ποια 'φορμή δε θέλει
ποσώς η θυγατέρα μου. Πει θέλω, δε τζη μέλλει 365
να πάρει τέτοιον ἀκριβό βοσκό, γιατί θα πάρει
κιανένα νιο ἀνοστότερο, φτωχό και κασιδιάρη
να τση το δίδει το φωμί στου λεμπιδιού τη μούρη
καὶ το προικιό τση ὅλο να φα, να τήνε κάμει γδούρι.

ΦΡΟΣΥΝΗ

Τά θέλει ο κύρης στο παιδί κάνει, σαν το κατέχεις,
μα μὴδ' ἐσύ την ὀρεξη τόσα καλά δὲν ἔχεις 370
καὶ θέλει λάχει ως το 'στερο κιαιμιά 'λλη να τον πάρει
καὶ τότες θέλει ἀπαρθινά σας κόφει το σομάρι.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ

Σαν πεισματώσει η αγελιά δε σέρνει πλιο τ' αλέτρι,
α τζη έμπηγες στον κώλο τζη μια πιθαμή βουκέντρι.
Μα 'γώ για να μην πει κανείς το πως περνά από μένα 375
θέλω να της το ξαναπώ με λόγια μερωμένα·
κι α δεν το κάμει, τότες δα θέλει κατέχουν ούλοι
πως από με δεν έλειψε.

ΦΡΟΣΥΝΗ

Να ζήσεις, κυρ Γιαννούλη,
κάμε το, σε παρακαλώ, μ' όλη την όρεξή σου,
γιατί παντρεύγεις το καλά, σα θέλεις, το παιδί σου. 380

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ

Καθώς το θέλω κάμει εγώ για τη δική σου αγάπη,
έτσι κι εσύ τό σου ζητώ να μου 'διδες τ' αζάπη.

ΦΡΟΣΥΝΗ

Α θέλεις να 'χομε φιλιά, μπλιο μη μου συντυχαίνεις
για τέτοιο πράμαν άπρεπο· μα πε μου πού παγαίνεις,
γιατί θε νά 'ρθω μετά σέ, αν πας προς το μητάτο, 385
ογιά καμπόση μου δουλειά απ' έχω εκείθε κάτω.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ

Ας πάμε. Α δεν επήγαινα κιόλας συναφορμάς σου
να σου γεμίσω αθόγαλο όλη τη γαλαυτιά σου!

ΦΡΟΣΥΝΗ

Ας πηαίνομε. Μα κάτεχε πως θέλω να μου τάξεις
να μη μου κάμεις τίβοτας, μηδέ να με πειράξεις. 390

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ

Τον τράγο μου τον όμορφο εκείνο το μπροστάρη
απού 'χω στο κουράδι μου ο λύκος να μου πάρει,
λόγον ανέν και πω σου σκias όξ' απού την τιμή σου.
Πούρι, θαρρώ, γνωρίζεις με, Φροσύνη, μοναχή σου.

ΦΡΟΣΥΝΗ

Πιστεύγω σου κι ας πηαίνομε. 395

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ

Άγωμε κι ακλουθώ σου
και πως το θέλεις πλειότερα παρ' από μέ γροικώ σου.
Αίγα καημένη, αφήνω σε, γιατ' ηύρηκ' αγελάδα
αντίς για σένα σήμερα 'ς τούτη την αγριάδα.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΑΛΕΞΗΣ, μοναχός.

Ως ποταμός χειμωνικός θολός όντα φουσκώσει
κι εις το καυκί ντου δε χωρεί κι όξω 'ς τσι κάμπους δώσει 400
κι α βρει κουράδια, παίρνει τα, δεντρά τα ξεριζώνει,
χαλά τα χειλοπόταμα, βουνιά ξεθεμελιώνει

ΠΡΑΞΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ, ΠΑΝΩΡΙΑ και ΑΘΟΥΣΑ

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ

Αλλότες, όντεν ήμου νιος κι ήμουνε κοπελιάρης,
τη δύναμή μου είχα κι εγώ σαν πάσα παλληκάρι.
Δεξιότης ήμουνε καλός κι αγάπου το κυνήγι
και με το γλάκι μου λαγό δεν άφηνα να φύγει.
Με τα λιοντάρια εμάλωνα κι άλλα θεριά περίσσα 5
θυμούμαι πως εσκότωνα, άγρια ως θέλ' ας ήσα.
Είχασιν όρεξη πολλή και πεθυμιά μεγάλη
οι κορασίδες να θωρού τα ονόστιμά μου κάλλη.
Είχα πολλές αγαφτικές, σαν είν' τω νιω δοσμένο·
κι ως κι οι νεραίδες μ' είχασι περισσ' αγαπημένο. 10
Μα πώς εκαταστάθηκα τώρα στα γερατειά μου!
Επέσασι τ' αδόντια μου κι ασπρίσα τα μαλλιά μου,
το πρόσωπό μου εξάρωσε κι όλος εκατσουνιάσα·
εμαύρισεν η γιόφη μου, τα μάτια μου ετσιμπλιάσα
κι οι κορασές μ' οργίζονται και δε μπορά με δούσι 15
και τσ' ασκημιές μου τσι πολλές φεύγουσι και μισούσι!

Κι ιδέτε σ' είντα μ' ήφερε η μοίρα μου η γιαδέξα!
Ως κι η Φροσύνη μου 'καμε σήμερα κουκορέξα!
Μα την Πανώρια συντηρώ με την Αθούσα πάλι·
τίβοτας εδοξέφασι, γιαταύτος μια την άλλη 20
σέρνει λινά και ξέλινα. Βάνουν το αφά κι αυτείνες
το κέρατο αποπίσω τως σαν και τσι προβατίνες.

ΑΘΟΥΣΑ

Σ' ό,τι έδειξες, Πανώρια μου, του Γύπαρη παινώ σε
και να μην έχεις λύπηση σ' αυτό παρακαλώ σε.
Γιατί θωρώ πως όλοι τους θέλουν την εντροπή μας 25
κι ολημερινίς γυρεύγουσι να πάρουν την τιμή μας·
κι ωσά μάσε κομπώσουσι, ζιμιό μάσε μισούσι
και ζωντανές στα μάτια τως δε θέλου να μας δούσι.
Σαν το λαγό π' ολημερινίς ο κυνηγός ζυγώνει
στο περιβόλι, στα βουνιά, στην κάψα κι εις το χιόνι 30
και δε βαριέται κούραση, δε θέλει να σχολάσει,
μα παραδέρνει και κοπιά ώστε να τότε πιάσει
κι ωσάν τον πιάσει, ρίχνει τον και δεν τότε χρειάζει
κι εις τσ' άλλους απού φεύγουσι τα πόδια του σπουδάξει,
έτσι το κάνουνσι κι αυτοί: κοπιού και παραδέρνου 35
κι ολημερινίς για λόγου μας σε χίλια πάθη μπαίνουν
ώστε να μας κομπώσουσι και τότες λησμονούσι
τον πόθο μας κι εις άλλη νια γυρεύγουσι να μπούσι.

ΠΑΝΩΡΙΑ

Ξεύρω το πως με την καρδιά κιαιμιά δεν αγαπούσι,